

ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Με πολὺ ἀπειλητικὰς διαθέσεις μᾶς ἤλθεν ὁ Δεκέμβριος. Τὴν γλυκύτητα ἐκείνην τοῦ Νοεμβρίου, τὴν τόσῃ ὑγρὰν εἰς τὸ τέλος, διεδέχθη ὁ δριμύς, ὁ ξηρὸς, ὁ παγετώδης βορρᾶς, πνέων ἤδη ἐπὶ ἡμέρας καὶ περιάγων ἀνά τὸν αἴθριον οὐρανὸν ὄγκους νεφῶν, ὡς ἀγέλας προβάτων, λευκῶν, χρυσοειδῶν. Τὸ θερμόμετρον κατῆλθε πολλοὺς βαθμοὺς· αἱ θερμάστραι καὶ τὰ βαρέα ἐπανωφόρια εἰς ἐνέργειαν. Χειμῶν ἀληθινὸς καὶ πλήρης. Μίαν ἡμέραν τὰ νέφη αὐτὰ θά συμπυκνωθῶν, θά συνενωθῶν, νὰ συσκοτίσουν τὸν ἥλιον καὶ θά διαχύσουν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θολήν τινα αἴγλην λευκήν. Καὶ τὸ κακὸν θά ἐκσπάσῃ καὶ αἱ νιφάδες θάρχισουν νὰ πίπτουν. Τὴν χιόνα μόνον περιμένομεν τώρα . . .

Ἡ Ἐπιστολὴ ἐπιγράφεται τὸ διήγημα τὸ ὠραῖον, τὸ πραγματικόν, τὸ τρυφερόν, τὸ συγκινητικὸν διήγημα. Δέν το ἔγραψε κανεὶς, ἀλλὰ τὸ ἐδημοσίευσαν ὄλαι αἱ ἐφημερίδες, διὰ τῆς ἀπλῆς ἀναγγελίας ἐνὸς γεγονότος: Τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ Λαχείου τῶν Ἀρχαιοτήτων ἐκέρδισεν ἐν πτωχῶν παιδίων, εἰς μικρὸς λούστρους, ἐκ τῶν φιλοπόνων ἐκείνων καὶ τόσῃ τιμῶν ἐργατῶν, μαθητῆς τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων παιδίων τοῦ Παρνασσῶ. Ὀνομάζεται Ἰωάννης Σταθόπουλος. Ἀξίζει νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὸ νομὸν αὐτοῦ. Ἡ ἀπρόοπτος εὖνοια τῆς Τύχης, ἡ πλουτίσασα τὸ πτωχὸν παιδίον διὰ προσκαίρου θησαυροῦ, κατέδειξε καὶ τῆς ψυχῆς του τὸν ἄλλον θησαυρὸν τὸν ἀφθαρτον καὶ αἰώνιον τῶν αἰσθημάτων. Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή, τὴν ὅποιαν, μόλις ἔλαβε τὰ χρήματα τοῦ Λαχείου, ἐνεχείρισεν ὁ Σταθόπουλος εἰς τὸν ἔφορον τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων:

Κύριε ἔφορε τῆς Σχολῆς,

Ἀφοῦ ἡ τύχη ἠνένησε καὶ ἐμὲ τὸν ἄπορον μαθητὴν δὲν ἤμπορῶ νὰ λησμονήσω τὸν «Παρνασσόν», ὅπου μοῦ ἤνοιξε τὰ μάτια καὶ τὴν Σχολὴν ἣ ἡποία μὲ ἔκαμεν ἄνθρωπον.

Παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε ὁρ. διακοσίας ἀπὸ τὸ λαγεῖον ποῦ ἐκέρδισα. Ἀπὸ αὐτὰς αἱ ὁρ. 100 νὰ χρησιμεύσουν διὰ δύο βραβεῖα ἀπὸ ὁρ. 50 τοῦ καλλιτέρου μαθητοῦ τῆς πέμπτης τάξεως καὶ τῆς τετάρτης, τῆς τάξεώς μου, καὶ ἕκαστον εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Σὺλλόγου.

Εὐλόγω τὸν Σὺλλογον, τὴν Σχολὴν καὶ τοὺς διδασκάλους μου καὶ θά ἐξακολουθήσω ἀνελλιπῶς τὰ μαθήματά μου.

Ὁ μαθητῆς
Ἰω. Γ. Σταθόπουλος

Ἐνα ἄλλον ἐκ τῶν ἀριθμῶν τοῦ Λαχείου τούτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τόσαι φέτος εἶχον στηριχθῆ ἐλπίδες, ἐκέρδισεν ὁ φίλος ποιητῆς Κώστας Κρυστάλλης. Δυσμῆμι χιλιάδες φράγκα. . . Διὰ ποιητὴν καὶ ἀπὸ τὴν Τύχην, τόσῃ δυσμενῆ συνήθως πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῆς Δύρας, οὔτε ἡ εὖνοια μικρὰ, οὔτε τὸ κέρδος . . .

Ὀλίγα λεπτὰ μετὰ τὴν κλήρωσιν τοῦ Λαχείου, τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, τὰ παιδιὰ τοῦ Κεντρικοῦ Πρα-

κτορείου ἐξεχύθησαν εἰς τοὺς δρόμους διαλαλοῦντα τὸ Παράρτημα τὸ περιέχον τοὺς κερδισμένους ἀριθμοὺς. Πῶς ἐπετεύχθη τόση ταχύτης; Ἀξίζει νὰ μάθετε τὸν τρόπον. Εἶχεν ἰδρυθῆ ἐν εἶδος ζῶντος τηλεγράφου, πρωτοτυπώτατον. Ἀπὸ τοῦ Πανεπιστημίου, ὅπου ἐγένετο ἡ κλήρωσις, μέχρι τοῦ Πρακτορείου, εἶχε παραταχθῆ διπλοὺς στοίχος παιδιῶν. Μόλις ἐξήγετο εἰς ἀριθμὸς, ἐσημειοῦτο εἰς τεμάχιον χαρτίου, τὸ ὅποιον ἀστραπηδὸν διεβιάζετο διὰ χειρὸς εἰς χεῖρα καὶ ἔφθανε μέχρι τοῦ Πρακτορείου. Ἐκεῖ ὁ ἀριθμὸς ἐστοιχειοθετεῖτο ἀμέσως· οὕτω δὲ μέχρι τοῦ τελευταίου, ὅτε ὁ πίναξ τῶν κληρωθέντων ἀριθμῶν ἐτέθη ἀμέσως εἰς τὸ πιεστήριον καὶ μετ' ὀλίγον τὸ παράρτημα ἦτο ἕτοιμον!

— Οὐ, ἀναρχικοί!

— Βόμβα!

— Φευγεῖό!

Καὶ τὸ θεωρεῖον τῶν κυριῶν κενοῦται ἀμέσως καὶ ἀπὸ τὰ θεωρεῖα τῶν ἀνδρῶν τρέπονται εἰς ἄτακτον βουγῆν. Ἐν τῇ ταραχῇ σπεύδουν νὰ ἐξέλθουν καὶ φυλευταί. Ὁ πρόεδρος κρούει τὸν κώδωνα, ἡ αἴθουσα ἄνω κάτω . . . Τί εἶνε; τί τρέχει; Τίποτε, ἀπλούστατον: Ὁ σοσιαλιστῆς καὶ δημοσιογράφος Σταῦρος Καλλέργης ὀμιλεῖ ἀπὸ τοῦ θεωρείου τῶν δημοσιογράφων, συνιστῶν εἰς τοὺς Βουλευτὰς τὴν ἀναφορὰν, τὴν ὅποιαν ὑπέβαλαν οἱ σοσιαλισταὶ καὶ διὰ τῆς ὁποίας ζητοῦν α' τὴν ἀργίαν καὶ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς Κυριακῆς, β' τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐργασιμῶν ὥρων εἰς 8 καὶ γ' τὴν ἀπονομὴν συντάξεως εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἐργατῶν, τῶν καθισταμένων ἀνικάνων πρὸς ἐργασίαν. Αὐτὴ ἦτο ὅλη ἡ βόμβα. Τὸν διέκοψαν ἀμέσως τὸν ἀπρόοπτον ρήτορα καὶ τὸν συνέλαβαν· λέγεται μάλιστα ὅτι καὶ τὸν ἐκακοποίησαν—ἔχι πολὺ ἀπίθανον πρᾶγμα. . . Καθ' ἣν στιγμὴν τὸν συνέλαμβάνον καὶ τὸν ἀπῆγον, ἐκτύπησε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ δάπεδον καὶ ἐφώνησε: Ζήτω ὁ σοσιαλισμός! Ὅταν κατόπιν τὸν ἠρώτησαν ποία εἶνε ἡ πατρίς του, ἀπήντησεν: «Ὁ κόσμος, καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀδελφοί μου!» Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἔδωκαν εὐλόγους ἀφορμὰς νὰ μπιφιδάλουν περὶ τῆς διανοητικῆς του καταστάσεως. Τὸν ὑπέβαλαν λοιπὸν ὑπὸ ἱατρικὴν ἐξέτασιν διὰ νὰ τον κλείσουν εἰς τὸ Φρενοκομεῖον. Ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη ἀπεφάνθη ὅτι ἡ σοσιαλιστικὴ μανία εἶνε ἀκίνδυνος, οὕτω δὲ ὁ Καλλέργης ἀφέθη ἐλευθέρως νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Σοσιαλιστοῦ του καὶ νὰ διακασθῇ προσεχῶς ἐπὶ διαταράξει τῆς ἡσυχίας τῆς Βουλῆς . . .

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ θανειζόμεθα ἐκ τοῦ Σοσιαλιστοῦ τὸ τελικὸν ἀνέκδοτον:

Μαθητῆς (ἀποχαριετῶν τὸν πατέρα του, ἀναχωροῦντα διὰ τοῦ σιδηροδρόμου): Ὁ Θεὸς μαζὶ σου, μπαμπᾶ!

Ὁ μπαμπᾶς (θυμωμένος): Βλάκα! νομίζεις λοιπὸν ὅτι ὁ Θεὸς ταξιδεύει μετ' ἐμὲ τρίτῃ θέσῃ;

